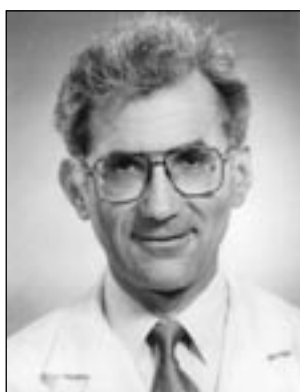

rozhovor

NEBÁT SE RISKOVAT, NAJÍT, DRŽET A UTÍKAT

Rozhovor s profesorem Janem Volavkou, MD, PhD

Rozhovor připravila prof. MUDr. Hana Papežová, CSc.

V suplementu časopisu Psychiatrie, věnovaném programu a abstraktům z 52. česko-slovenské psychofarmakologické konference v lázních Jeseník, vyšlo velice hezké laudatio k 75. narozeninám prof. Jana Volavky. Jsem v něm jmenována mezi žáky pana profesora, a proto jsem byla požádána, abych k narozeninám prof. Volavky napsala i do časopisu

Česká a slovenská psychiatrie. Původní článek prof. Jana Libigera považuji za velmi výstižný, proto jsem prof. Volavku poprosila o rozhovor. Na vzniku tohoto nápadu a otázek se v předvečer rozhovoru podíleli nadšení kolegové, především doc. Jan Vevera a doc. Pavel Mohr.

Venku padal sníh, začal hrozit další sněhovou kalamiťou, které pan profesor z Montany, kde nyní žije, asi dobře zná. V posluchárně probíhala přednáška primáře Koukolíka o citovém mozku... V příjemném prostředí Zrcadlového sálu hotelu Priessnitz v lázních Jeseník jsem se ptala spíše než na vynikající dosažené výsledky na pocity, postoje, přání. Byla jsem ráda, že si profesor Volavka našel čas. Odpovědi přicházejí střídavě v angličtině a češtině...

Jaké je tvoje životní krédo?

Living well is the best revenge.

Jaké by měl podle tebe mít vlastnosti „vědátor“?

Curiosity, diligence and fantastic tolerance for failure and frustration.

Co si myslíš o současné české vědě?

Hodně se to zlepšilo, obecně o ní ale nic nevím. V psychiatrické vědě však panuje syndrom Leonarda da Vinci, všichni dělají všechno, nesoustředí se na to, co jim jde nejlíp, všichni dělají mnoho projektů, ale žádný nemá tak dobré výsledky, jako kdyby se soustředili na jeden. Syndrom Leonarda da Vinci může být fatální i pro chytré a pracovitě lidi.

Co bys doporučil mladým psychiatrům?

Find one thing, get hold of it and run with it like hell.

Jaký byl tvůj největší životní sen?

Většina snů, které jsem měl, je nepublikovatelná.

Tak jaká máš v současné době tři přání?

Myslíš „short term“? Naučit se bruslit na běžkách, to mi nejde. Aby mi přijali článek o násilí do JAMA, aby mě konečně už přestali otravovat doktoři.

Myslíš ty, kdo se starají o tvé tělo?

Jo...

Naposledy jsme mluvili o tom, že si chceš užít své nové auto...

To už není nové.

Jak dlouho ho máš?

Tak tři měsíce.

Jaká vlastnost ti pomohla k životnímu úspěchu?

Nejspíš že jsem se nebál myslet „out of the box“, jinak než ti ostatní, nezaráželo mě, když mne napadlo něco, o čem jsem ještě neslyšel. Vsadit úsilí, peníze a čas do riskantních hypotéz, o kterých jsem nevěděl, zda vyjdou. Nebál jsem se nijak zvlášť neúspěchu.

Někdy se zmiňuješ (i ve své knize), že tě hodně ovlivnili rodiče. V čem hlavně?

Byli příšerně pilní, vytrvalí a systematictí a oba hodně vzdělání, oba velmi rychle přemýšleli. Rodiče nebyli trpěliví s lidmi, kteří byli „pomalejší“, neradi ztráceli čas.

Cos ty čekal od své dcery?

Myslel jsem, že bude jako já, ale to se nestalo.

Na co jsi v životě rezignoval?

Na jízdu v hlubokém prašanu, z toho mne bolí kolena, a na diferenciální počet, ten mi nešel.

V článku profesora Jana Libigera zůstaly utajeny tvé špatné stránky. Máš nějaké? Víš, že sis dokázal ze sebe vždy dělat legraci – a o článku mluvíš jako o nekrologu.

Lidé, kteří mne dobře znají, by byli překvapeni, že tam špatné stránky nejsou. Myslím, že jsem netrpělivý. Nedával jsem lidem moc času, aby chybovali, ztratil jsem trpělivost, když nedostali brzy grant, a také jsem neměl trpělivost, když se hádali, to mě velmi nudilo, poslal jsem je, aby se dohodli sami, že zrovna nemám čas.

Moc děkuji za čas, který jsi mi věnoval dnes i v minulosti, doufám že jsem ho dokázala a dokážu dobře využít, že ho využijí i naši čtenáři, a tobě přeji hodně dalších spokojených let bez ztráty drahocenných minut či vteřin s těmi „pomalými“.